

за вечеря. (На излизане, къмъ Чавдаря) Отдъхни си! Ще останешъ за вечеря.

Чавдаръ. Лесно е вечерята, ами по-скоричко, че... (Недѣля излиза).

Райна. (Загрижена хваща ржката му). Защо си тъй?...

Чавдаръ. Работитѣ не отиватъ добре.

— Тѣй ли?

— Нека дойде и татко ти. А сега: кажи ми нѣщо за себе си!

— За себе си — нищо. За знамето мога да ти кажа (взема знамето и го развива. Поработихъ отъ сърце.

— Чудесно! Изпипала си го — здраве му кажи. И добре си сторила, че си побързала.

— Защо?

— Предполагаше се, че възстанието ще бжде обявено къмъ края на месеца, а изгледва, че нѣма да дочакаме.

— Че какъ тъй?

— Чаушъ Ибрямъ пристигна преди малко. Разпитвалъ за комитета, та ще видимъ.

— Щомъ е тъй — ти трѣбва да се криешъ.

— Нищо! Два пжти нѣма да се мре. Трѣбва само достойно...

Райна. (Като му стиска ржцетѣ). Защо говоришъ тъй?

Чавдаръ. (Гладейки косата ѝ). Разбирамъ те! Не е леко. Но когато отечеството зове... Наскорочетохъ една книга. Тамъ е казано една хубава мисль. Заслужава да се запомни. Защото ние сме и хора и бунтовници. Обичаме се, но обичаме и Родината.

— А ко я помнишъ...

— Да, спомнямъ си: — За любовта си жертвувамъ живота си, но за отечеството бихъ жертвалъ любовта си.

— Така... Колко хубаво е казано!... Тѣй, за отечеството...